Φωκά ιερομάρτ., Ιεζεκιήλ προφήτου
Ανατολή Ηλίου 06.20, δύση 20.42 • Σελήνη 28 ημερ., 204-161

γράμμα από...

ΕΝΤΑΥΘΑ

Το θέατρο είναι -και- θέαμα

«Δεν άρεσε»! «Πώς δεν άρεσε, βρε Αλίκη! Δεν άκουσες τι χειροκρότημα είχε; Δεν είδες ενθουσιασμό»;

«Κι εγώ σας λέω ότι δεν άρεσε! Το καταλαβαίνω».

Ήταν η εποχή -1985- που το θρυλικό ζευγάρι της οθόνης και της σκηνής, Βουγιουκλάκη - Παπαμιχαήλ, είχε ξανασμίξει και έπαιζε στο θέατρο το «Εκπαιδεύοντας τη Ρίτα» του Βρετανού Ουίλι Ράσελ. Έπειτα από μια επιτυχημένη πορεία στην Αθήνα, είχε έρθει η σειρά για μία περιοδεία σ' ολόκληρη την Ελλάδα, η οποία άρχισε, θυμάμαι, από την Καβάλα. Στην πρώτη κιόλας παράσταση, η Αλίκη διαπίστωσε πώς κάτι δεν πάει καλά, τουλάχιστον σε σχέση με τις αντιδράσεις του κοινού στην πρωτεύουσα. Ήταν μία «σοβαρή» κωμωδία, όπου ένας αλκοολικός καθηγητής αναλάμβανε να μορφώσει μία απλοϊκή κι αμόρφωτη κομμωτριούλα. Στο έργο υπάρχουν πολλές αναφορές σε Άγγλους κλασικούς συγγραφείς και φιλόσοφους, οι οποίοι ήταν -κι εξακολουθούν να είναι- ως επί το πλείστον άγνωστοι στο πλατύ κοινό των θαυμαστών Αλίκης - Δημήτρη.

Επίσης, όπως το έργο άρχιζε με μια φτηνοντυμένη λαϊκή κομμώτρια που σιγά σιγά μεταμορφωνόταν σε καλόγουστη κυρία, η οποία ντυνόταν με τ' απλά μεν πλην πανάκριβα ρούχα με την υπογραφή του Αρμάνι -μαζί στην Καβάλα είχε έρθει μάλιστα και η φίλη της Μίκυ Μπρούνι, μία εξαιρετικά επιτυχημένη επιχειρηματίας από τη Δράμα, η οποία είναι πάντα η εκπρόσωπος του Τζόρτζιο Αρμάνι στην Ελλάδα. Έτσι στην παράσταση δεν υπήρχαν τα κιτσάτα φανταχτερά μοντέλα που η Αλίκη φορούσε σ' άλλες παραστάσεις. Όμως προφανώς το κοινό της την ήθελε αλλιώς. Περισσότερο ως στολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Εξ ου και το συμπέρασμά της ότι «δεν αρέσει το έργο, έτσι όπως παίχθηκε -μ' επιτυχία- στην Αθήνα».

Τετραπέρατη όπως ήταν και με το τεράστιο θεατρικό της αισθητήριο, ιδού τι έκανε:

Από την επόμενη κιόλας παράσταση στην Καβάλα, προτού ανοίξει η αυλαία, μια φωνή ανήγγειλε: «Και τώρα η Αλίκη Βουγιουκλάκη θα σας πει δυο λόγια». Κι έβγαινε η Αλίκη με μια μακριά τουαλέτα, με φτερά, παγιέτες και διαμάντια φωτισμένη από έναν εκτυφλωτικό προβολέα. Απευθυνόμενη στο κοινό, τους έλεγε πόσο η ίδια και ο Δημήτρης χαιρόταν που βρισκόταν στην πόλη τους, τους διηγιόταν μετά την υπόθεση του έργου και τη σημασία του για τη γυναικεία χειραφέτηση. Το κοινό προφανώς έτρωγε με το κουτάλι και με τα μάτια του την «Αλίκη του» έτσι όπως επιθυμούσε να τη δει: σ' όλη της τη φαντασμαγορία ως σταρ. Κι επομένως μπορούσε να παρακολουθήσει την παράσταση ήδη χορτάτο από το καλοσερβιρισμένο μεγαλείο.

Αυτή είναι μία μικρή -ανέκδοτη- ιστορία που μαρτυρά το θεατρικό ένστικτο και την πολύτιμη πείρα μιας καλής ηθοποιού που εξακολουθεί να υπάρχει ανάμεσά μας -κι ας πέρασαν ακριβώς δέκα χρόνια από το θάνατό της -μέσα από παλιές ταινίες που εξακολουθούν να λατρεύουν ακόμα και οι μικρής ηλικίας θεατές.

Ήμασταν για πολλά πολλά χρόνια στενοί φίλοι με την Αλίκη.

Και παρ' όλο που σ' αυτό το διάστημα έγραφα κριτική θεάτρου -για την «Απογευματινή» και την «Καθημερινή»- δεν έγραψα ποτέ γι' αυτήν. Είναι δύσκολο να γράψεις όταν είσαι «της οικογένειας». Τώρα όμως, μία δεκαετία από τη μέρα που έφυγε, μπορώ να το πω: ήταν μία μοναδική, μια έξοχη ηθοποιός. Άλλωστε το μαρτυρά και το κοινό, το οποίο τελικά έχει πάντοτε δίκιο.

ΤΟΥ **ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΠΑΤΑΚΗ**